

De gave van de Geest

Pinksteren

DATUM	23 mei 2021
VOORGANGER	Corinne van Nistelrooij
LEZING	Handelingen 2, 1 - 11
EVANGELIE	Johannes 20, 19 – 23

OVERWEGING

Het wil maar geen lente worden. Het is te koud en te regenachtig voor de tijd van het jaar en ook de komende week lijkt het weer niet beter te worden. Ik snap dat u niet naar de kerk gekomen bent voor het weerbericht, maar ik merk zelf dat het wat met me doet. Misschien ook met u?

Nu is het weer maar een klein voorbeeld van een zaak die ons leven bepaalt. Allerlei dingen gebeuren immers om ons heen. We worden dag aan dag overvallen door kleine, maar soms ook grote momenten die ons raken en die ons humeur en onze gevoelens bepalen. Zo werd de geloofsgemeenschap in Schiedam vorig jaar geconfronteerd met kerksluiting. Hiermee kwam een einde aan meer dan 400 jaar dominicaanse aanwezigheid in Schiedam. Vele, vele jaren hebben paters dominicanen, zusters dominicanessen en lekendominicanen zich ingezet om het evangelie in Schiedam uit te dragen. Om op een katholieke, dominicaanse manier het leven van mensen te verdiepen en te inspireren. Maar ruim twee jaar geleden besloot het parochiebestuur om allerlei redenen dat de kerk gesloten moest worden. Parochianen raakten in een pijnlijk proces hun thuis kwijt, hun steun, hun gelovige grond.

Op een bepaalde manier was het vergelijkbaar met wat de leerlingen uit het verhaal van de eerste lezing overkwam. We hoorden in de verhalen over de eerste christenen dat de leerlingen in gebed bij elkaar zaten. Waarschijnlijk is het klaagzang geweest uit verdriet en onmacht want ze vreesden dat met het heengaan van Jezus er een einde gekomen was aan hun inspiratiebron. Hoe houd je het vuur brandend als je je verloren voelt? Als je teleurgesteld bent, als verdriet van afscheid je overspoelt en je voelt dat je er op eigen kracht niet uit kunt komen?

Ik vermoed dat de leerlingen toen elkaar stukje bij beetje vertelden wat Jezus in zijn leven had gezegd en gedaan. Ze vertelden elkaar hoe Hij klonk, hoe Hij bij iedereen de goede toon vond, hoe Hij mensen mee nam in een levensmelodie van vrede. En hoe meer ze beseften dat zijn aardse leven werkelijk óver was - hoe meer ze Hem los konden laten -, hoe meer Zijn Geest de mogelijkheid kreeg om voluit aanwezig te komen. En langzaam maar zeker, en op den duur stormenderhand, drong het tot hen door dat Jezus in dubbele zin zijn geest gegeven had. Gestorven, zijn Geest gevend, was Hij bezig in hen opnieuw tot leven te komen, en zijn Geest aan hen te schenken.

Terug naar de kerk in Schiedam. Toen de deuren daar definitief dicht gingen hoorden mensen in hun gedachten nog de klank van Gods Woord. Dat woord dat altijd vergezeld ging met muziek met koorzang en samenzang. Muzikaliteit speelde daar, net als hier, een grote rol. Eén van de dragende elementen daarvoor was de pianovleugel. Bij een jubileum in 1986 is daar door de parochianen geld bijeen gebracht om die vleugel te kopen. Uit gemeenschapszin, betrokkenheid. En nu stond die vleugel daar... in een lege kerk.

Het was nog lang geen Pinksteren maar in het hoofd van een vrouw met een dominicaans hart begon de Geest te waaien. Denkend aan de zwarte en witte toetsen realiseerde ze zich hoe mooi het zou zijn als de melodie en het vuur van de dominicaanse fakkel doorgegeven zou worden, en de klanken van de vleugel voortaan in Zwolle te horen zouden zijn. Zwolle, waar ze sinds de sluiting van haar eigen kerk online de vieringen volgde.

En als een levensteken uit de hemel kreeg ik toen een mailtje waarin ons rectoraat een vleugel aangeboden werd. Toen ik daar positief op reageerde maar ook zei dat we de aanschaf van een vleugel niet konden betalen besloot het parochiebestuur uit Schiedam zelfs om de vleugel 'om niet' te geven. Gratis! Ik weet: belangrijke dingen in het leven zijn meestal gratis. Vriendschap en betrokkenheid zijn niet te koop, lieve zorgzaamheid is niet te betalen. Maar toch, dit was een groots gebaar van het kerkbestuur in Schiedam. En ook is het een groots gebaar van hun betrokken parochianen. Want het betekent ook: afscheid nemen van iets wat je dierbaar was. Anderzijds is het wellicht voor hen ook een troostvol idee dat hier de vleugel blijft klinken. En dat een stukje van Schiedamse dominicaanse geest overwaait naar het Zwolse.

Vandaag zien we hier in de praktijk wat de Geest vermag als we durven loslaten en we de werkelijkheid onder ogen kunnen zien en we ons laten bezielen door de kracht van de Geest. Bij de leerlingen werd de komst van heilige Geest een keerpunt. Er kwam nieuwe moed. Vol vertrouwen gingen de apostelen er op uit om te getuigen van hun geloof. En het werkte: "Ieder hoorde de apostelen in zijn eigen taal spreken over Gods grote daden".

Net als de joden in Jeruzalem, waarover we horen in de eerste lezing, heb ik me afgevraagd hoe dat toch kon, dat verstaan in al die talen. Terwijl de apostelen toch allen Galileeërs waren die daar spraken. Maar vandaag heb ik het opnieuw begrepen. Omdat ook hier vanmorgen iets dergelijks gebeurt; een klank die ieder horen kan, een melodie die alle talen overstijgt en mensen verenigt. Het spreken in alle talen gaat dus niet écht over taal, het gaat over een universeel gevoel van gemeenschap zijn in de gave van Gods Geest. Gemeenschap over geografische grenzen heen, verbondenheid waarbij grenzen van ruimte en tijd wegvallen en je daardoor gesterkt en geïnspireerd mag weten. Elke dag opnieuw. Dát vieren we hier vandaag! Dat is de gave van de Geest die ook ons toevalt. Begeleid met een vreugdevol akkoord voor een nieuw begin van een pianovleugel uit Schiedam.